

Til lovforslag nr. L 133. Betænkning afgivet af Erhvervsudvalget den 18. maj 1994

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om betalingskort m.v.

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til industri- og samordningsministeren, som denne har besvaret skriftligt. Ministerens kommentar til nogle skriftlige henvendelser og ministerens besvarelse af et af udvalgets spørgsmål er optrykt som bilag til betænkningen.

Endvidere har udvalget modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra:

Dansk Handel & Service,
Diatel A/S,
Forbrugerrådet,
HK/Handel,
Jyske Bank A/S og
Oliebranchens Fællesrepræsentation.

Der er af industri- og samordningsministeren stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Herefter indstiller *udvalget* lovforslaget til *vedtagelse* med de af industri- og samordningsministeren stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag

Af *industri- og samordningsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 1

1) I den under *nr. 1* foreslåede affattelse af § 1 affattes *stk. 2, 1. pkt.*, således:

»Bortset fra §§ 13, 15, 18, 21 og 25 gælder loven tilsvarende for betalingssystemer uden betalingskort, men med kode eller andet lig-

nende legitimationsmiddel, såfremt systemet udbydes eller kan benyttes her i landet, jf. dog *stk. 3 og 4.*«

2) I den under *nr. 1* foreslåede affattelse af § 1 ændres i *stk. 5* »Industriministeren« til: »Industri- og samordningsministeren«.

3) I den under *nr. 3* foreslåede § 26 *e* affattes *stk. 2* således:

»*Stk. 2.* Brugeren hæfter uden beløbsbegrænsning for tab, der opstår som følge af andres uberettigede brug af betalingssystemet, hvis systemudbyder godtgør, at brugeren bevidst har oplyst sin kode til den, der har foretaget den uberettigede brug, og det er sket under omstændigheder, hvor brugeren indså eller burde have indset, at der var en nærliggende risiko for misbrug.«

4) I det under *nr. 3* foreslåede § 26 *e, stk. 3*, indsættes efter *nr. 2* som nyt nummer:

»3) at brugeren har oplyst sin personlige og hemmelige kode til den, der har foretaget den uberettigede brug, uden at forholdet er omfattet af *stk. 2.*«

5) I den under *nr. 3* foreslåede § 26 *e* ændres i *stk. 8* »Industriministeren« til: »Industri- og samordningsministeren«.

Bemærkninger

Til nr. 1

Den gældende regel i betalingskortlovens § 20 er baseret på et omkostningsfordelingsprin-

cip, der er udtrykt negativt. Kortudsteders egne driftsomkostninger kan ikke pålægges betalingsmodtager, ligesom betalingsmodtager må betale egne omkostninger ved deltagelse i betalingssystemet.

Formålet med bestemmelsen er at hindre, at forbrugere, der ikke er kortindehavere, indirekte tvinges til at bidrage til omkostningerne ved et betalingssystem gennem forhøjede priser hos betalingsmodtageren.

Ved ændringsforslaget sikrer man, at det også ved elektroniske betalingssystemer uden betalingskort er brugerne af betalingssystemerne, der kommer til at betale driften.

Ved lovforslaget udstrækkes den parallelitet, der i forvejen er mellem behandlingen af de to typer elektroniske betalingssystemer, til også at gælde for omkostningsfordelingsprincippet. En forskelsbehandling på netop dette område kunne give en konkurrencemæssig forvridning til fordel for systemer uden betalingskort.

Til nr. 2 og 5

Ændringsforslaget er en konsekvens af den sammenlægning af Industriministeriet og Samordningsministeriet, der skete ved kgl. resolution af 8. februar 1994.

Til nr. 3

Ændringsforslaget indskrænker brugers ubegrænsede hæftelse i tilfælde, hvor brugeren

har oplyst sin kode til en anden. Forslaget indebærer, at brugers ubegrænsede hæftelse begrænses til de situationer, hvor brugeren indså eller burde indse, at der var en nærliggende risiko for, at den anden person ville bruge koden i strid med aftalen.

Har misbrugeren tidligere konkret vist sig uberettiget til brugers tillid, eller foreligger der for bruger andre klare holdepunkter for, at det vil være nærliggende, at vedkommende ikke vil handle i brugers interesse, vil der indtræde en ubegrænset hæftelse.

Har brugeren på den anden side oplyst sin kode til en anden person under omstændigheder, hvor brugeren ikke har anledning til at have mistanke om, at denne vil bruge koden (og betalingssystemet) uberettiget, ifalder brugeren ikke ansvar efter stk. 2. Brugeren vil imidlertid hæfte for den uberettigede brug efter stk. 3 inden for en beløbsgrænse på 8.000 kr.

Det er fortsat systemudbyderen, der har besværet for, at der foreligger omstændigheder, der udløser den ubegrænsede hæftelse.

Til nr. 4

Ændringsforslaget er en præcisering af ansvarsfordelingen i de tilfælde, hvor bruger har oplyst sin kode til den, der har foretaget den uberettigede brug, men hvor forholdet ikke er omfattet af stk. 2. Det vil være tilfældet, hvor systemudbyder ikke kan godtgøre konkrete forhold eller omstændigheder, der kunne begrunde en nærliggende risiko for misbrug.

Lissa Mathiasen (S) fmd. Pia Gjellerup (S) Lotte Henriksen (S) Ole Vagn Christensen (S)

Sonja Mikkelsen (S) Eva Fatum (S) Sonja Albrink (CD) Lone Dybkjær (RV)

Merethe Due Jensen (KRF) Flemming Hansen (KF) Kai Dige Bach (KF) nfmd.

Pernille Sams (KF) Pia Larsen (V) Svend Heiselberg (V) Helge Sander (V)

Kirsten Jacobsen (FP) Rahbæk Møller (SF)

Bilag

Ministerens kommentar til nogle henvendelser samt et af udvalgets spørgsmål til industri- og samordningsministeren og dennes besvarelse heraf

Skrivelsen fra Jyske Bank vedrører de ansvarsregler, der gælder for brug af Jyske Banks Tele-Info-system. Navnlig berøres spørgsmålet om brugerens ansvar ved misbrug, som er en følge af andres ulovlige indtrængen i telesystemet, hvilket har gjort det muligt at aflæse den hemmelige kode og kortnummeret.

I henhold til bankens nuværende aftalevilkår (punkt 2.1.2), som er vedlagt skrivelsen, er banken ikke ansvarlig for tab som følge af, »at oplysninger kommer til tredjemands kendskab som følge af fejl i datatransmissionen eller ved tredjemands indtrængen på datatransmissionsforbindelsen«, eller »at oplysninger er forvanskede som følge af tredjemands indtrængen på datatransmissionsforbindelsen«.

Kontrakten kan i disse tilfælde forstås på den måde, at bruger herefter hæfter med i hvert fald 1.200 kr., som udgør selvriskoen efter kontraktens punkt 2.1.1.

Jyske Bank oplyser i denne forbindelse, at kontrakten vil blive ændret således, at det klart vil fremgå, at ansvar for tab i disse tilfælde er bankens og ikke kundens, ligesom der heller ikke for de nuværende brugere vil blive stillet krav om selvrisiko.

Jeg kan oplyse, at Finansrådet i november 1991 i samarbejde med Forbrugerrådet har udarbejdet en kodeks vedrørende home-banking i banker og sparekasser. Kodeksen, der er optrykt som bilag 3 i betænkning nr. 1255, Elektronisk betalingsformidling uden betalingskort, home-banking m.v. fra oktober 1993, vedlægges. De ovenfor citerede kontraktvilkår kan dog ikke genfindes i kodeksen.

Efter lovforslag L 133 er det systemudbyder, der er ansvarlig for tab som følge af en uberettigets indtrængen på datatransmissionsforbindelsen, jf. lovforslagets § 26 e, stk. 6. Denne regel sikrer, at brugeren altid vil kunne rette krav, der følger af misbrug af systemet, mod systemudbyder, når brugeren ikke selv må bære tabet efter lovforslagets § 26 e, stk. 1-3.

Det er i øvrigt op til systemudbyder at indrette systemet og herunder datatransmissionen via telefonnettet således, at aflæsning af kort og kode vanskeliggøres mest muligt. Systemudbyder bør drage omsorg for, at sikkerhedsprocedurerne i systemet i det hele taget indrettes på en sådan måde, at systemet kan anses for betryggende og sikkert.

FINANSRÅDET

Danske Pengeinstitutters Forening

Den 19. november 1991

Elektronisk betalingsformidling uden betalingskort*Kodeks vedrørende home-banking i banker og sparekasser*

I kodeksen fastsættes vejledende regler for forholdet mellem banken/sparekassen og privatkunder (forbrugere) vedrørende sidstnævntes anvendelse af bankens/sparekassens home-banking-system. Kodeksen finder ikke anvendelse på forholdet mellem banken/sparekassen og kundens eventuelle betalingsmodtagere.

Kodeksen omfatter home-banking-systemer, der giver privatkunder mulighed for direkte via et elektronisk medie som for eksempel telefon eller edb-terminal og uden personlig kontakt automatisk at gennemføre betalinger og andre transaktioner og/eller at søge information.

Ved privatkunder forstås fysiske personer, der benytter systemet ikke-erhvervsmæssigt.

Banken/sparekassen kan fastsætte afvigende vilkår i atypiske forbrugerforhold af spekulativ eller erhvervslignende karakter. De afvigende vilkår skal skriftligt aftales med den enkelte kunde.

Banken/sparekassen må ikke automatisk uden kundens anmodning tilmelde denne bankens/sparekassens home-banking-system. Såfremt banken/sparekassen afslår en kundes anmodning om at blive tilknyttet home-banking-systemet, skal afslaget begrundes.

1. Indhold af kontraktvilkår mellem kunde og bank/sparekasse

Banken/sparekassen udarbejder skriftlige kontraktvilkår efter følgende retningslinjer:

Indledning

For tilslutningen til (her anføres bankens/sparekassens navn på systemet) gælder bankens/sparekassens almindelige forretningsbetingelser, i det omfang de ikke er fraveget i denne kontrakt.

1 a. Anvendelsesmuligheder i systemet

Banken/sparekassen anfører de anvendel-

sesmuligheder, der er i systemet ved aftalens indgåelse.

Hvis systemet giver mulighed for, at kunden kan tilslutte sig forskellige anvendelsesområder, skal dette angives.

Banken/sparekassen bør – for eksempel i en brugervejledning – oplyse det tidsrum, der forløber fra kundens ordreafgivelse, til ordren er gennemført.

1 b. Adgang til systemet

– Orientering om hvordan kunden får adgang til systemet.

Kunden skal have oplysning om den personlige, hemmelige kode, og om hvorvidt denne konstrueres af banken/sparekassen, eller om kunden selv kan vælge den.

– Særlige forhold ved brug af telefon med display, hukommelse og genopkald.

Kunden skal have oplysning om mulighed for tredjemands misbrug, hvis opkald gennemføres fra telefoner med display, hukommelse og genopkaldsfunktion. Banken/sparekassen bør fraråde kunden at lagre sine koder i telefonens hukommelse, og det bør anbefales, at kunden sletter opkald foretaget fra telefoner med genopkald.

– Orientering om driftstider.

Ved tilslutning til systemet skal kunden have oplysning om driftstider enten i kontrakten eller ved en henvisning til separat brochure/brugervejledning.

Meddelelse om midlertidige driftsforstyrrelser skal i videst muligt omfang oplyses via systemet.

Ændringer i systemets åbningstid - særligt indskrænkning i åbningstiden - kan varsles via systemet og bør tillige meddeles kunden direkte, eventuelt på den førstkommande kontoudskrift.

Banken/sparekassen oplyser, hvorledes kunden kan spærre for brugen af systemet. Kunden skal altid kunne foretage spærring i systemets åbningstid med øjeblikkelig virkning. Spærring modtaget uden for systemets åbningstid bør have virkning fra systemets åb-

ning. Banken/sparekassen skal over for kortindehaver skriftligt bekræfte modtagelsen af underretning om spærring med angivelse af tidspunktet for underretningen.

1 c. Vilkår, der er knyttet til anvendelse af systemet

Banken/sparekassen bør anføre:

- Såfremt der stilles krav til kommunikationsudstyret.
- Såfremt der er krav til kundens opbevaring af brugernummer og kode.
- At kode og/eller brugernummer kun må anvendes af kunden personligt.
- Såfremt kunden har mulighed for at give en anden person adgang til kundens konto. Dette bør ske ved en skriftlig fuldmagt fra kunden.
- At systemet ikke giver kunden mulighed for at tilbagekalde en ordre.
- At kunden snarest muligt skal underrette banken/sparekassen om uregelmæssigheder, kunden måtte blive opmærksom på eller få mistanke om vedrørende datasikkerheden, herunder eventuelt misbrug og bortkomst af personlige koder.
- At kunden ved forespørgsel på egne konti skal være opmærksom på, at der kan forekomme posteringer, der ikke er endeligt registrerede/indgåede på kontoen.

1 d. Ansvarsregler, jf. nedenfor pkt. 2.

1 e. Gebyrer og betalingsbetingelser

Det oplyses, hvorledes kunden kan gøre sig bekendt med gebyrer for anvendelse af systemet, og hvorledes disse betales, eventuelt at gebyrerne hæves på den af kunden anviste konto. Det anføres, at gebyrerne kan ændres med mindst én måneds varsel.

1 f. Kontrol

Det anføres, at kunden har mulighed for at kontrollere overførsler i systemet og via kundens kontoudskrift.

1 g. Opsigelse, jf. nedenfor pkt. 5

2. Kundens ansvar

- a) Kunden har en selvrisiko på 1.200 kr. for tab som følge af andres uberettigede brug af systemet, når kundens brugernummer og kode er anvendt.

- b) For tab som følge af andres uberettigede brug af systemet hæfter kunden med op til 8.000 kr., såfremt banken/sparekassen godtgør:

- at kunden eller nogen, som denne i strid med reglerne har overladt brugernummer og kode til, ved groft uforsvarlig adfærd har muliggjort den uberettigede brug, eller
- at kunden eller nogen, som denne i strid med reglerne har overladt brugernummer og kode til, har undladt at underrette banken/sparekassen snarest muligt efter at have fået kendskab til, at brugernummer og kode er bortkommet.

- c) Kunden hæfter uden beløbsbegrænsning for tab, der opstår som følge af andres uberettigede brug af systemet ved anvendelse af kundens brugernummer og kode, når banken/sparekassen godtgør, at kunden eller nogen, som denne i strid med reglerne har overladt brugernummer eller kode til, har oplyst brugernummer og kode til den, der har foretaget det uberettigede brug.

Kundens hæftelse efter a)-c) forudsætter, at pengeinstituttets system har et betryggende sikkerhedsniveau, og at transaktionen er korrekt registreret og bogført.

Kunden er ikke ansvarlig for uberettiget brug af systemet, der finder sted, efter at banken/sparekassen har fået underretning om, at en uberettiget har fået kendskab til kundens brugernummer og kode.

3. Bankens/sparekassens ansvar

Banken/sparekassen er ansvarlig for tab som følge af uberettiget brug af systemet, medmindre andet følger af pkt. 2.

Banken/sparekassen træffer passende foranstaltninger til hindring af tredjemands uberettigede adgang til systemet.

Banken/sparekassen er i overensstemmelse med almindelige ansvarsregler ansvarlig for tab, der kan henføres til fejl i banken/sparekassen.

Banken/sparekassen er dog *ikke* ansvarlig for tab som følge af:

- driftsforstyrrelser, der forhindrer anvendelsen af systemet.
- afbrydelser i kundens adgang til at indhente information eller udføre transaktioner.

Hvis banken/sparekassen bliver opmærksom på, at en kunde pådrager sig et tab, skal kunden gøres opmærksom på muligheden for at klage til Pengeinstitutankenævnet.

4. Ændringer

Såfremt banken/sparekassen foretager væsentlige indskrænkninger i systemets anvendelsesområde, skal dette meddeles til kunden med mindst én måneds varsel.

Såfremt banken/sparekassen udvider systemets anvendelsesområde med funktioner, der kan få konsekvenser for kunden særligt i relation til ansvarsreglen, skal kunden særskilt tilmeldes dette.

5. Opsigelse

Kunden kan til enhver tid skriftligt opsiges kontrakten med banken/sparekassen og uden varsel udtræde af home-banking-systemet. Banken/sparekassen kan, hvor særlige forhold gør sig gældende som for eksempel i tilfælde af, at banken/sparekassen har leveret udstyr til kunden til brug for systemet, aftalemæssigt betinge sig kompensation herfor.

Banken/sparekassen kan skriftligt opsiges kontrakten med kunden med mindst én måneds varsel. I tilfælde af kundens misligholdelse er banken/sparekassen dog berettiget til at opheve kontrakten uden varsel.

6. Force majeure

Banken/sparekassen er ikke ansvarlig for skade, der skyldes lovforskrifter, myndighedsforanstaltninger eller lignende, indtruffet eller truende krig, oprør, borgerlige uroligheder, terror, sabotage, naturkatastrofe, strejke, lock-out, boykot og blokade, uanset om banken/sparekassen er part i konflikten, herunder at konflikten kun rammer dele af bankens/sparekassens funktioner, forudsat at der ikke foreligger selvstændigt ansvar for banken/sparekassen.

Spørgsmål:

Erhvervsudvalget udbeder sig kommentar til vedlagte skrivelse fra DIATEL A/S.

Svar:

DIATEL A/S finder, at betalingsbegrebet i lovforslaget er meget vidtgående, og at det der-

for skaber nogle problemer for blandt andre DIATEL A/S.

Jeg kan hertil oplyse, at lovforslaget som helhed bygger på en høj grad af lighed med den eksisterende lov, som regulerer brugen af betalingskort. Forslaget baserer sig således på samme betalingsbegreb, som kan udledes af betalingskortlovens § 2 »i betalingsøjemed«.

Den gældende betalingskortlov gælder både for de kort, der kun kan anvendes hos kortudsteder, og for de kort, der tillige kan anvendes hos andre erhvervsdrivende. I mange tilfælde vil et betalingssystem være således indrettet, at der i første omgang alene sker en registrering af købet og først senere finder en egentlig betaling sted, f.eks. ved bankoverførsel, girobetaling eller check.

Udtrykket »betalingsøjemed« i betalingskortlovens § 2 understreger, at begrebet ikke alene dækker den situation, hvor der sker direkte overførsel af beløb mellem konti, men begrebet omfatter også registrering af fordringer på brugeren, som efterfølgende kræves betalt.

Da der er betydelige lighedspunkter mellem de velkendte betalingskortsystemer og de systemer, der er omfattet af lovforslaget, og som ikke benytter kort, men alene en hemmelig, personlig kode, er der søgt skabt den størst mulige parallelitet til den gældende betalingskortlov.

Jeg henviser i denne forbindelse til lovforslagets almindelige bemærkninger, punkt 4, og bemærkninger til lovforslagets nr. 2.

Denne afgrænsning af betalingsbegrebet svarer også til opfattelsen hos udvalgets flertal i betænkning nr. 1255, Elektronisk betalingsformidling uden betalingskort, home-banking m.v. side 38-39, fra oktober 1993.

Udgangspunktet for lovforslaget er således de mange lighedspunkter, der er mellem på den ene side de teknologiske betalingssystemer, som kan benyttes enten med kort eller kort og kode, og de systemer, der kan benyttes alene med en hemmelig kode. På grund af det nære slægtskab, der er mellem sådanne systemer, bør de i videst muligt omfang være undergivet samme lovmæssige regulering.

Henvendelsen fra DIATEL A/S synes at bygge på den formodning, at såfremt et betalingssystem er omfattet af lovforslaget, kræves der brug af en kode ved benyttelsen af ethvert

af de servicetilbud, som systemet kan tilbyde sine brugere.

Dette er ikke ubetinget tilfældet. Det må i høj grad afhænge af opbygningen af det enkelte betalingssystem og af en sikkerhedsmæssig vurdering af de konkrete serviceudbuds karakter. En tilsvarende situation kendes fra betalingskortsystemer, som anvendes i forbindelse med postordre- og telefonsalg. Her har kortet en atypisk funktion, idet det ikke fysisk fremvises, men hvor alene kortnummeret oplyses og en eventuel underskrift afgives. Denne funktion af betalingssystemet anses som omfattet af den gældende betalingskortlovs regulering.

Betalingssystemet anses for en sammenhængende helhed, uanset om systemet også har funktioner, som i visse tilfælde ikke kræver anvendelse af kort eller kode.

Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger til nr. 8, er anvendelsen af betalingssystemer, hvor brugeren ikke skal legitimere sig ved hjælp af et kort, men alene ved en hemmelig kode eller lignende, et forholdsvis nyt område, der er under udvikling. Der må derfor inden for få år forventes en revision af betalingskortloven på baggrund af indhøstede erfaringer. I forbindelse hermed vil det være hensigtsmæssigt at vurdere de forskellige eksisterende systemer og i lyset af dispensationsbestemmelsen i § 1, stk. 5, som åbner mulighed for at undtage betalingssystemer helt eller delvis, at overveje de fordele og eventuelle ulemper, der eksisterer. På baggrund af det anførte finder jeg derfor ikke, at der på nuværende tidspunkt er grundlag for at ændre forslaget.

Jeg kan afslutningsvis oplyse, at systemer, hvor brugeren ikke identificerer sig ved en hemmelig, personlig kode eller lignende legitimationsmiddel, ikke er omfattet af lovforslaget. Uden for lovforslaget falder således bl.a. almindelige telefonsystemer og teleselskabernes Service 900-tjenester.

Spørgsmål:

Af pressen er det fremgået, at der via aflytning af telefoner kan opstå misbrug i forbindelse med home-banking.

Ministeren bedes oplyse, hvorvidt dette er korrekt, og i givet fald hvilke forholdsregler ministeren vil tage.

Svar:

Jeg er bekendt med, at det af avisartikler er

fremgået, at der forholdsvis nemt kan ske aflytning af telefonnettet og at f.eks. en fortrolig PIN-kode og et kontonummer i et home-banking-system på denne måde kan komme til uvedkommendes kundskab.

Forbrugerstyrelsen har over for mig bekræftet, at det er muligt for uvedkommende med en vis teknisk indsigt at aflytte telefonsamtaler.

En metode til at beskytte data under transmission er kryptering. Ved kryptering, hvor meddelelser sendes fra afsenderen til modtageren i et kodesprog, vil der kunne opnås en meget høj grad af sikkerhed. Når PIN-koder transmitteres i Dankort-systemet, sker dette i krypteret form.

Jeg har ikke kendskab til, i hvilket omfang der finder kryptering sted ved datatransmission i de eksisterende home-banking-systemer. Jeg har derfor forespurgt Forbrugerstyrelsen, der har anmodet Ministeriet for Kommunikation og Turisme samt Finansrådet om at bistå med oplysninger til en besvarelse af spørgsmålet.

På denne baggrund kan det oplyses, at i de systemer, som udbydes til privatkunder, finder der ikke kryptering sted.

For så vidt angår de systemer, der udbydes til erhvervskunder, har Finansrådet oplyst, at det siden efteråret 1993 har været muligt for pengeinstitutkunder at benytte et nyt sikkerhedssystem benævnt TeleSec med kryptering og elektronisk signatur. Inden for en overskuelig fremtid påregnes TeleSec at få stor udbredelse hos pengeinstitutternes kunder med en personlig computer. En del erhvervskunder benytter PC-systemer, som ikke er baseret på TeleSec, men hvor der ikke desto mindre anvendes kryptering. Som yderligere sikkerhed skal kunden derfor i sådanne systemer efterautorisere den krypterede transmission i et onlinesystem med selvstændig sikkerhedsprocedure.

Kryptering af en datatransmission kræver imidlertid særlige tekniske foranstaltninger, som trykknaptelefoner, der typisk bruges af private i pengeinstitutternes home-banking-systemer, ikke er udstyret med. Den manglende beskyttelse imod aflytning af koden i home-banking-systemer for privatkunder modsvares i mange af systemerne af begrænsninger i deres anvendelsesmuligheder, f.eks. således at der via systemerne kun kan overføres betalinger

Bilag til Bet. o. lovf. vedr. betalingskort m.v.

mellem kundens egne konti eller til forud angivne konti.

Lovforslagets ansvarsregler i forbindelse med tab som følge af uberettiget brug tager udgangspunkt i, at systemudbyder er ansvarlig for et sådant tab, medmindre brugeren har oplyst sin personlige og hemmelige kode til den, der foretager den uberettigede brug, eller brugeren på anden måde har handlet groft uforvarligt eller har undladt at underrette systemudbyderen, efter at han er blevet klar over, at koden er kommet til uvedkommendes kendskab, jf. lovforslagets § 26 e, stk. 2 og 3.

Som når det drejer sig om betalingskort, er der endvidere i § 26 e, stk. 1, foreslået en selvrisikoregel på 1.200 kr., således at forbrugeren selv hæfter inden for dette beløb ved uberettiget brug, når brugerens hemmelige kode er brugt.

Som det er anført i bemærkningerne til lovforslagets § 26 e, stk. 1, udelukker det forhold, at koden transmitteres over det offentlige telefonnet i ukrypteret form, ikke i sig selv anvendelsen af selvrisikoreglen.

Baggrunden herfor er, at de eksisterende home-banking-systemer normalt har et mindre omfattende anvendelsesområde end større landsdækkende systemer, som f.eks. Dankort-systemet, ligesom opklaringsmulighederne er gode, da det normalt relativt let vil kunne spores, hvem en pengeoverførsel via et home-banking-system er sket til. Endvidere forud-

sættes der etableret en indberetningsordning om alle tilfælde, hvor der gøres indsigelse imod posteringer i de elektroniske betalingssystemer for at muliggøre en indgriben, såfremt misbrug i mere organiseret form måtte finde sted.

Finansrådet har oplyst, at siden man i 1991 etablerede en anmeldesprocedure for at få registreret eventuelle misbrugstilfælde, har Finansrådet ikke modtaget en eneste indberetning om misbrug via home-banking-systemer.

Såfremt der imidlertid - ud over den blotte mulighed derfor - måtte foreligge forhold, der tyder på, at der kan foreligge misbrug muliggjort ved, at en uberettiget har skaffet sig adgang til koden ved indgreb i telefonnettet, forudsættes det, at systemudbyderen ikke vil kunne påberåbe sig selvrisikoreglen i § 26 e, stk. 1.

Jeg henviser i øvrigt til mine kommentarer af 14. april 1994 til Forbrugerrådets skrivelse.

Jeg har fuld tiltro til, at Forbrugerombudsmanden i samarbejde med pengeinstitutterne og øvrige systemudbydere nøje vil overveje disse problemer, således at systemerne og de pågældende sikkerhedsprocedurer kan indrettes på en måde, så det kan betegnes som betryggende for alle.

Går udviklingen på dette område imod forventning i en uheldig retning, vil der ved lovens revision i 1997-98 kunne tages højde herfor.

Til lovforslag nr. L 133. Ændringsforslag stillet den 19. maj 1994 uden for betænkningen

Ændringsforslag

til 2. behandling af

Forslag til lov om ændring af lov om betalingskort m.v.

Af industri- og samordningsministeren:

Til § 1

6) I den under nr. 7 foreslåede affattelse af § 33, stk. 2, ændres »og 22« til: », 22 og 26 e«.

Bemærkninger

Til nr. 6

Ændringsforslaget sigter på, at betalingsmodtager, ligesom det er tilfældet efter den gældende betalingskortlov, kun er ansvarlig for tab, hvis betalingsmodtageren vidste eller burde vide, at den, der har benyttet systemet,

var uberettiget hertil. Systemudbyder kan således ikke på forhånd træffe aftale med betalingsmodtager om en mere byrdefuld fordeling af ansvaret, end hvad der følger af denne bestemmelse, jf. § 26 e, stk. 7.

I overensstemmelse med intentionerne i lovforslaget vil brugeren i de tilfælde, hvor betalingsmodtageren har pådraget sig ansvar efter § 26 e, stk. 7, kunne rette sit krav mod såvel betalingsmodtageren som systemudbyderen. Tilsvarende er der ved ændringsforslaget ikke sket nogen indskrænkning i brugernes adgang til altid at kunne holde sig til systemudbyder i de tilfælde, brugeren ikke selv måtte hæfte efter § 26 e, stk. 1-3.